Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ, въ Адміністрации „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 167. Субота 27 Липня (8 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Бесѣда Ґреґра и єи успѣхи.

Минувшого вôвторка стававъ проводиръ Молодочехôвъ передъ своими выборцями въ Новыхъ Страшицяхъ и выголосивъ тамъ бесѣду, котра сталась теперь предметомъ широкихъ обговорюван въ цѣлôй австрійскôй прасѣ.

Бесѣда молодоческого проводиря єсть зъ двохъ взглядôвъ цѣкава: разъ признає вôнъ, що Молодочехи не вдѣяли въ парляментѣ нѣчого, а вôдтакъ заповѣдає, що Молодоческа партія перейде скорше чи пôзнѣйше до пасивнои опозиціи. Рѣчь зовсѣмъ природна, що молодоческій проводиръ мусѣвъ звалити на когось вину за ту неудачу своєи партіи, а Старочехи мусѣли тутъ зновъ послужити єму агнцемъ жертвеннымъ. Справедливо характеризує *Politik* бесѣду дра Ґреґра такъ: Короткій змѣстъ бесѣды дра Ґреґра — каже згадана ґазета — єсть такій: Мы нѣчого не вдѣяли, але и Старочехи не осягнули нѣчого, а крôмъ того принесли ще домôвъ точки угодовѣ. Отже видите-выборцѣ, мы такѣ лѣпшѣ люде! Окрушки и мы принесли. Щобы однакожь успокоити выборцѣвъ, мусѣвъ дръ Ґреґръ пôднести якійсь сильнѣйшій моментъ и ото вôнъ пôднѣсъ гадку пасивнои опозиціи. Що Молодочехи не выступили доси зъ такою опозиціею, оправдує то Ґреґръ тымъ, що они чекали, щобы правительство показало барву.

Короткій змѣстъ бесѣды дра Ґреґра єсть такій:

Бесѣдникъ робить насамперѣдъ закиды Старочехамъ, що они вôдступили вôдъ ческого права державного; навѣть публично въ Радѣ державнôй вôдреклись єго, ажь наконець упали такъ низько, що принесли домôвъ точки угодовѣ. Правда — казавъ бесѣдникъ — що теперь росте невдоволенє въ краю, але нѣхто не бажає вертати до давнои політики. Бесѣдникъ казавъ, що Молодочехи не обѣцювали народови нѣчого бôльше якъ лишь здобувати народнѣ права а хочь дѣяльнôсть ихъ була теперь мала, то все такѣ була бôльша якъ Старочехôвъ. А хочь бы молодоческѣ послы и нѣчого не зробили, то вже се єсть ихъ заслугою, що они не запропастили правъ ческого народу. Ґреґръ признає, що практичнѣ успѣхи молодоческои політики невеликѣ и недостаточнѣ, бо послы не привозять зъ собою признаня права державного, имъ не удало ся осягнути приреченя коронаціи короля, анѣ перевести рôвноуправненя; они не помогли такожь нѣчого, щобы розширити горожаньскѣ свободы, знизити податки и взагалѣ дати якійсь улекшеня для господарѣвъ и промысловцѣвъ. Однакожь лише злоба — казавъ Ґреґръ — могла-бы имъ чипити за те замѣты. Старочехи не осягнули такожь нѣчого, а прецѣ ихъ позиція була лекша, якъ Молодочехôвъ, бо они входили въ складъ бôльшости а и правительство було имъ прихильне. До того всего запропастили Старочехи права народу а навѣть приняли точки угодовѣ.

На дрôбни окрушки — казавъ Ґреґръ — могли бы й Молодочехи вказати, але они тымъ не величають ся, бо здобутки тѣ не уважають властивыми. Они такъ довго не будуть радуватись малыми успѣхами, поки держава не сплатить великого довгу, затягненого у ческого народу. Не лише Молодочехи, але и иншѣ партіи нѣчого не здобули и всѣ такъ само невдоволенѣ, якъ Молодоческа делеґація. Всяке змаганє Молодочехôвъ звернене на се, щобы теперѣшну форму конституційну змѣнити такъ, абы вôдповѣдала историчному розвоєви праву и справедливости.

Пôсля пересвѣдченя Молодочехôвъ — казавъ Ґреґръ — може зреформована конституція бути лише федералістичною. Дръ Ґреґръ признає бажанє пасивнои опозиціи справедливымъ. „Скорше чи пôзнѣйше — сказавъ вôнъ — мабуть таки будемо мусѣли ступити на ґрунтъ пасивнои опозиціи, але то буде послѣдный нашъ тріумфъ и єго треба буде не выпустити такъ скоро зъ рукъ. Давнѣйша пасивна опозиція була безуспѣшна головно для того, що не переведено єи зъ найбôльшою енерґією и консеквенцією въ границяхъ, якѣ законы позваляють. Нинѣ ще народъ ческій не приготованый до пасивнои опозиціи. На опозицію мусѣвъ бы цѣлый народъ згодитись. Дръ Ґреґръ не має на гадцѣ шляхты, але Мораву и Шлескъ. Тамъ ще не дозрѣли до того, щобы вôдважились пôйти тернистою дорогою.

Пасивнои опозиціи не треба бы скорше пôдносити, поки народъ на тôлько не скрѣпне, що проводники єго будуть могли на него спустити ся. Ґреґръ радить заждати, щобы въ разѣ державнôй и въ соймѣ зробити опозицію якъ найбôльше рѣшучу и безоглядну, коли вже дванацять лѣтъ уживаный способъ податливости и услужности покажесь безхосеннымъ.

Народъ ческій зовсѣмъ не хоче, щобы єго послы старались о дрôбнѣ здобутки, а хоче, щобъ они були „живою совѣстію правительства". Молодоческѣ послы не зачали ще говорити въ найострѣйшôмъ тонѣ — они зможуть ще у Вѣдни заговорити инакше, нѣжь доси. Дотеперѣшнє ихъ поведенє мало за причину тактичнѣ взгляды. По перше, суть ще мѣжь Молодочехами новѣ люде, котрыхъ не можна заразъ вести до бою, але перше треба ихъ привчити. По друге, не найшли они собѣ дотеперь вôдповѣдныхъ союзникôвъ, бо такихъ що „нѣчо не варта", можна було найти цѣ-

---

ЗА ХЛѢБОМЪ.

повѣсть

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше.)

Але не було жадного иншого способу; тому заразъ на другій день, коли прибувъ таборъ, той и сей перехрестивъ ся, сплюнувъ въ руки, хопивъ за топôръ, застогнавъ, замахнувъ ся, ударивъ и — вôдъ тои поры що дня було чути гукъ сокиръ въ тôмъ арканзаскôмъ лѣсѣ, а часомъ и пѣснѣ гомонѣли:

Прийшовъ Пвасенько,
Прийшовъ изъ двора:
— Мила Касенько,
Ходѣмъ до бору,
До бору, до темного!

Таборъ стоявъ коло потока на досыть широкôй долинѣ. На нѣй мали станути въ квадратъ хаты, а на серединѣ зъ часомъ костелъ и школа. Але до того було ще далеко; а тымчасомъ стояли возы, на котрыхъ прибули родины слободскѣ. Возы тѣ уставлено въ трикутникъ, щобы на случай нападу можна въ нихъ боронити ся, якъ въ крѣпости. За возами на позосталôй части долины ходили мулы, конѣ, волы, коровы и вôвцѣ, котрыхъ стерегла сторожа, зложена зъ молодыхъ узброєныхъ паробкôвъ. Люде спали на возахъ, або й поза ними довкола ватеръ.

Въ день жѣнки и дѣти лишались въ таборѣ, а де були мужчины, можна було пôзнати лише по гуку сокиръ, що розлягавъ ся по цѣлôмъ лѣсѣ. Въ ночи вили въ гущавинѣ дикѣ звѣрѣ, а то яґуары, арканзаскѣ вовки й куйоты. Страшнѣ сѣрѣ медведѣ, що огню менше боять ся, пôдходили часомъ досыть близько до возôвъ. Тому неразъ середъ темнои ночи розлягали ся выстрѣлы зъ карабінôвъ и крики: „А бий-же бестію!" Люде, що прибули зъ дикихъ сторôнъ тексаскихъ, були по найбôльшôй части вправными стрѣльцями и они легко достарчали собѣ и своимъ родинамъ звѣрины, якъ антильопъ, оленѣвъ и байволôвъ; бо то була пора весняныхъ вандрôвокъ тыхъ звѣрятъ на пôвнôчь. Прочѣ слободяне живили ся засобами, закуплеными въ Літль-Ракъ або Клєрвіль. Засобы тѣ складали ся зъ кукурузяноѣ муки и соленого мяса. Крôмъ того забивано вôвцѣ, котрыхъ якесь число купила собѣ кожда родина.

Вечерами, коли коло возôвъ розпалено великій огонь, молодѣжь по вечери, замѣсть ити спати, ишла въ танецъ. Якійсь музикантъ привѣзъ зъ собою скрипки и гравъ на нихъ, а коли голосу скрипокъ середъ лѣсного шуму и пôдъ голымъ небомъ не було добре чути, то иншѣ помагали музицѣ на способъ американьскій, т. є. били въ бляшанѣ миски. Житє минало въ тяжкôй працѣ гучно, а притôмъ неволадно. Насамперѣдъ треба було поставити хаты. И справдѣ небавомъ на зеленôй муравѣ долины станули зрубы домôвъ; а цѣла єи поверхня вкрыла ся трѣсками, гиблѣвками, кусьнями коры и тымъ подôбнымъ смѣтємъ зъ дерева. Червоне дерево т. зв. *рідвудъ*, легко давало ся обрабляти, але часто треба було ходити за нимъ дуже далеко. Декотрѣ поуставляли собѣ тымчасовѣ буды зъ полотенъ, що поздирали зъ возôвъ. Иншѣ, особливо нежонатѣ, котрымъ не такъ дуже ходило о дахъ надъ головою, корчувати не хотѣлось, зачали орати въ мѣсцяхъ, де пустыня не була поросла и де дубôвъ и гікоръ т. є. желѣзныхъ деревъ було менше. Тогды то, якъ бôръ арканзаскій боромъ, перший разъ роляглись въ нѣмъ оклики: „Собъ-цабе!"

Однакожь взагалѣ роботы було тôлько, що не знати було, до чого впередъ брати ся; чи ставити перше домы, чи корчувати, чи ходити за звѣриною. Заразъ зъ початку пока-

лу купу. А по трете, Молодочехи не хотѣли вôдъ разу выступити остро, щобы не стягнути на себе закиду, що они вôдôпхали вôдъ себе правительство, котре може було бы ихъ радо приняло. Длятого Молодочехи ждали, поки правительство не покаже своеи барвы. Коли-жь правительство заявило, що оно стоить при точкахъ угодовыхъ и не хоче давати рôвного права, то ситуація выяснилась — и теперь зачнуть Молодочехи борбу зъ правительствомъ. Коли нарôдъ буде добре держатись, то побѣда певна! Австрія не може безъ Чехіи анѣ черезъ добу бути великою державою, она не може стояти безъ гроша, безъ арміи и безъ працѣ ческого народу! Прийде—кôнчивъ дръ Ґреґръ— хвиля, коли все буде зависѣти лише вôдъ ческого народу, а той лишь тогдѣ принесе жертву, коли буде вдоволеный, коли дôстане свое право державне, свою самостôйность, свою независимôсть! Переконаемось, що въ дорозѣ опозиціи не здобудемо нѣчого, то вже тогды подумаемо, що дальше робити. Не говорѣмъ нинѣ о пасивнôй опозиціи, але будьмо на все приготовани, а побѣда буде наша!

По сѣй бесѣдѣ ухвалили зборы одноголосно вотумъ довѣрія Ґреґрови и всѣмъ молодоческимъ посламъ.

Якиж суть успѣхи бесѣды дра Ґреґра? Ото хиба лишь ти, що его выборцѣ ухвалили ему и его товаришамъ вотумъ довѣрія. Его гадка пасивнои опозиціи знайшла лишь малый вôдгомôнъ. Половина ческого народу въ самôй Чехіи есть рѣшучо ѣй противна а о Чехахъ на Моравѣ и Шлеску нема вже и бесѣды. Моравски Чехи дали вже Ґреґрови вôдповѣдь якои можна було сподѣвати ся. Орґанъ ихъ заявивъ, що моравски Чехи не мають охоты дати ся перетягнути на сторону молодоческои політики, котра формально грае ся якъ пилкою интересами ческого народу. Самъ же Ґреґръ робить пасивну опозицію зависимою вôдъ Чеховъ на Моравѣ и Шлеску. Якужь цѣль мала кинена нимъ гадка пасивнои опозиціи? Не иншу хиба, якъ лишь ту, щобы пустити тумана своимъ выборцямъ и то ему удало ся.

Бісмаркъ а Ротшільдъ.

Недавно тому выйшла въ Дрезднѣ брошура, котрои авторомъ есть звѣстный публіцистъ нѣмецкій Максъ Беверъ. Брошура мае заголовокъ „Бімаркъ а Ротшільдъ“ а цѣлею еи есть наклонити кн. Бісмарка вступити до парляменту и розпочати тамъ борбу противъ жидôвъ.

Авторъ каже, що кн. Бісмаркъ сповнявъ доси совѣстно волю нѣмецкого народу, бо коли Нѣмеччина хотѣла бути крѣпкою, то вôнъ еи сполучивъ; коли домагала ся кольоній, то вôнъ зробивъ зъ неи кольоніяльну державу. Такъ повинно и теперь бути: коли Нѣмеччина хоче скинути зъ себе ярмо жидôвске, то когожь мае завôзвати на помôчь, якъ не кн. Бісмарка. Авторъ есть того погляду, що антісемітизмъ кн. Бісмарка есть вже досыть старый, бо проявлявъ ся не разъ въ давнѣйшôй его дѣяльности. Авторови не вадить то нѣчого, що Бісмаркъ живъ колись въ великôй дружбѣ зъ познаньскимъ жидомъ Ляскеромъ; Беверъ каже, що коли Нѣмець есть сытый, то дае и другимъ попри себе попоѣсти. Такъ було въ рокахъ 1866 и 1873, коли Нѣмцѣ були сыти славы и золота. Давнѣйша дружба кн. Бісмарка зъ жидами походила зъ вôдси, що були хвилѣ въ житю князя, коли вôнъ уважавъ жида за приятеля Нѣмеччины. Але зôрвавши разъ зносины зъ жидами, розпочавъ кн. Бісмаркъ неперерывну нѣчимъ дѣяльнôсть антісемітску выдаючи законы, котрыхъ цѣлею було освободити Нѣмцѣвъ зъ пôдъ ярма жидôвского.

Робота, до якои нинѣ авторъ накликуе кн. Бісмарка, е роботою Авґія. Авторъ бувъ бы радъ зъ того, слибы мôгъ еи Бісмаркови на стари лѣта заощадити, але кн. Бісмаркъ не потребуе нѣчо бôльше зробити, якъ лишь сказати одно слôвце, а „тысячѣ мѣтелъ буде заразъ въ руху“.

По тôй чинности, очищаючôй стайнѣ, нѣмецкій рôльникъ вôдôтхне чистымъ воздухомъ, очистить ся такожь воздухъ въ парляментѣ, въ прасѣ, літературѣ и штуцѣ.

Авторъ заповѣдае, що тота хвиля не далека, бо внутрѣшни проявы промавляють за тымъ, що въ Нѣмеччинѣ рухъ антисемітскій обôймае щоразъ ширши верствы и стае ся рухомъ дуже поважнымъ. Колибъ Бісмаркъ ставувъ на чолѣ того руху, то се було бы вѣнцемъ его дотеперѣшнои дѣяльности.

Застаневляючись надъ подробицями будучои антисемітскои дѣяльности Бісмарка, розвывае авторъ ось такій проґрамъ:

„Пôдъ проводомъ Бісмарка найперше мусять утворити ся два сторонництва, котри пôдъ покликомъ „нѣмецкости“ сполучать ся въ спôльнôй роботѣ на ґрунтѣ народнôмъ.

Тыми сторонництвами будуть: нѣмецке сторонництво селяньске и нѣмецке сторонництво мѣщаньске. Кітомъ, сполучаючимъ оба ти сторонництва, мусить бути антисемітизмъ. Бісмаркъ зорґанізуе ти два сторонництва въ парляментѣ, а зъ малыми вынимками мôгъ бы ихъ утворити зъ истнуючихъ сторонництвъ въ нинѣшнôмъ парляментѣ. Ти сторонництва воскресять великонѣмецкого духа, а то що лишить ся поза сторонництвами, буде становити бруднy пѣну демократично-жидôвску, не маючу нѣчого спôльного зъ Нѣмцями и цѣсарствомъ.

До уложеня такого сторонництва, до выказаня конечности его истнованя и до основного переробленя теперѣшныхъ вôдносинъ парляментарныхъ, треба такого острого плуга, якимъ е антисемітизмъ“.

Авторъ пише такожь о антисемітизмѣ взагалѣ, идентифікуе антисемітизмъ въ Прусахъ зъ антисемітизмомъ иншихъ краѣвъ и доказуе, що всьо, що е антисемітскимъ, мае конструкційну тенденцію а деконструкційнымъ е въ найвысшôмъ степени жидôвской вплывъ. Бісмаркъ, пôсля гадки автора, е олицетворенемъ Нѣмця-христіянина, Ротшильдъ олицетворенемъ жидôвства — оба отже будуть провôдниками будучои борбы нѣмецко-жидôвскои, котра свѣтъ задивуе. Вкôнци взывае авторъ усѣхъ Нѣмцѣвъ доброи волѣ до борбы противъ пагубныхъ вплывôвъ жидôвства и доказуе, що сама моральнôсть змушуе ихъ до участи въ тôй борбѣ, а навѣть природа.

Переглядъ політичный.

Парляментъ угорскій ухваливъ §. 1. закона о реформѣ адміністраційнôй а президентъ міністрôвъ поставивъ внесене, щобы ухвалити §. 2. пôсля новои стилізаціи, яку подавъ въ клюбѣ ліберальнои партіи. Міністеръ заявивъ, що для удержаня поваги парляменту мае предложене бути вôдложене, ажь до того часу, коли буде можна радити надъ нимъ зъ якъ найбôльшимъ спокоемъ и обективностію. Правительство стоить крѣпко при своѣй проґрамѣ реформы, але дотычный проектъ буде поставленый на порядокъ дневный може ажь за рôкъ. То однакожь не стане на перешкодѣ введеню въ житє закона. Міністеръ заявивъ, що немае нѣчого противъ того, щобы палата нинѣ надъ его внесенемъ дебатувала. Скрайна лѣвиця пристала на внесене міністра а пос. Апоній заявивъ, що президентъ міністрôвъ хоче своимъ внесенемъ закрыти лишь упадокъ предложеня. Вôнъ не голосуе анѣ за предложенымъ §. 2., анѣ не буде голосувати въ третôмъ читаню за змѣненымъ предложенемъ. Палата ухвалила вôдтакъ друкувати внесене президента міністрôвъ и нинѣ надъ нимъ радити.

Въ Новоселици на Буковинѣ вôдбула ся мѣшана российско-австрійска комісія для спôльного полученя лініи зелѣзничихъ. Станула така умова що до умѣщеня маґазинôвъ и стацій, що вже зъ слѣдуючимъ рокомъ буде мôгъ розпочати ся рухъ.

Поголоска о именованю ректора о. Бачиньского епископомъ станіславôвскимъ не

зало ся, що повномочникъ кольоністôвъ купивъ вôдъ зелѣзницѣ землю на вѣру, а передъ тымъ нѣколи въ нѣй не бувъ, бо инакше не бувъ бы купувавъ глухои пустынѣ, тымъ бôльше, що легко було купити куснѣ степу, въ части лише вкрытого лѣсомъ. Такъ вôнъ, якъ и повномочникъ зелѣзницѣ, прибули вправдѣ на мѣсце, щобы розпаювати землю и показати, що до кого належить, але побачивши, якъ рѣчь мае ся, покрутили ся два днѣ, потôмъ посварили ся, выѣхали нѣбы до Клерсвель по знаряды до мѣреня и не показали ся вже бôльше въ слободѣ.

Небавомъ показало ся, що однѝ слободяне заплатили бôльше, другѝ менше, а що гôрше: нѣхто не знавъ, де его пайка лежить, якъ се вôдмѣрити, що на него припадае. Слободяне лишились безъ проводу, безъ жадної власти, котра могла бы ихъ справы порядкувати и споры полагоджувати. Не знали добре, якъ працювати. Нѣмцѣ взяли бы ся певно цѣлою громадою тяти лѣсъ, очистили бы весь просторъ, поставили бы спôльными силами домы и ажь тогды зачали бы при кождôмъ домѣ вôдмѣрювати ґрунты. Але кождый Мазуръ хотѣвъ вôдразу своимъ заняти ся, свôй дôмъ ставити и на своѣй пайцѣ стинати лѣсъ. Притôмъ кождый хотѣвъ брати мѣсце при серединѣ долины, де лѣсъ бувъ рѣдшій, а вода близько. Зъ того повстала сварка и росла зъ дня на день, ажь поки не явивъ ся одного дня, якъ зъ неба впавъ, вôзъ якогось пана Ґрінманьского. Той панъ Ґрінманьскій въ Чінчіннаті н. пр., де мешкають Нѣмцѣ, назвавъ бы ся коротше Ґрінманъ, але въ Боровинѣ додавъ собѣ „скій“ длятого, щобы торговля лѣпше ишла. Вôзъ его мавъ высокій полотняный дахъ, на котрôмъ зъ кождого боку чорнѣла напись великими буквами „*Saloon*“, а пôдъ сподомъ меншими: „*Brandy, whiksy, džin*“.

Якимъ способомъ прибувъ той вôзъ цѣлый небеспечною пустынею межи Клерсвіль а Боровиною, якимъ способомъ не розбили его степови авантурники, длячого Индіяне, що волочать ся малыми вôддѣлами, неразъ дуже близько вôдъ Клерсвіль, не зняли скальпу зъ головы пана Ґрінманьского, то була его тайна, досыть, що прибувъ и заразъ того самого дня зачавъ робити знамениті интересы. Але й того самого дня зачали ся слободяне сварити. До прерôжныхъ спорôвъ о пайки, о знаряды, о вôвцѣ, о мѣсця при ватрахъ, прилучились ще инши маленьки споры. Ото въ поселенцяхъ збудивъ ся якійсь плохій, американьскій патріотизмъ. Ти, що походили зъ пôвнôчныхъ становъ, зачали хвалити давни свои оселѣ, а ганити оселѣ и поселенцѣвъ зъ полудневыхъ сторонъ и противно. Тогды то можна було почути сю пôвнôчно-американьску польщину, латану анґлійскими латками въ мѣсцяхъ, де еи розлука зъ матернымъ краемъ и побутъ въ чужинѣ продѣравили.

— Бо що то вы хвалите свои полудневи *контры?* — говоривъ паробокъ зъ-пôдъ Чікаґо.— У насъ въ Иліноа, де глянешь, всюды *райбродъ*, а що *каремъ* мильку уйдешь, то *сіті*. Пойдешь на *фарму*, хочешь дôмъ ставити, то не потребуешь гризти лѣса, купишь *люмберъ* и вже, а у васъ що?

— У насъ оденъ *канонъ* бôльше варта, нѣжь твои цѣли *бльоки*.

— А ты менѣ, *ґодемъ*, чого тыкаешь? Тамъ бувъ я *сиръ*, то и ту буду *сиръ*, а ты що за оденъ?

Сиръ значило анґлійске „*sir*“ (панъ).

— Тихо, бо хоплю *шинґельсъ*, або лобъ тобѣ замочу въ *крику*, коли гнѣваешь ся. Що тобѣ за *бізнесъ* до мене?

— Чого мене *фалішуешь?* За *біта* тебе куплю.

. . . .

(Дальше буде.)

знаходить нѣгде вѣры а навѣть „Kurjer Lwowski“, котрый перший принѣсъ ту вѣсть яко певну, вôдкликує єи и доносить нинѣ такъ: „Въ виду высказаныхъ тутъ и тамъ сумнѣвôвъ мушу заявити, що именоване о. Бачиньского єсть „умовленою рѣчею.“

Зъ Парижа доносять, що въ обсадѣ французскихъ посольствъ наступили змѣны, въ наслѣдокъ котрыхъ амбасадоромъ въ Петербурзѣ зôставъ кн. Монтебелльо, въ Стамбулѣ Комбанъ, а въ Мадритѣ Рустанъ.

Кн. Алексѣєви, котрый приѣзджає теперь до Віші, роблять Французы демонстраційне приняте, яко начальному адміралови россійскои фльоты.

Сербскій король выѣзджає завтра зъ Петербурга а въ понедѣлокъ приѣде до Вѣдня. Во вторникъ поѣде до Ішль и тамъ перебуде черезъ два днѣ. Въ дальшу подорожь выбере ся король дня 12 або 13 с. м. и зъѣде ся зъ своимъ батькомъ имовѣрно десь на австрійско-баварскôй граници.

Новинки.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь уменувавъ почетного доцента, дра Волощака надзвычайнымъ професоромъ зоольоґіи, ботаніки и товарознавства на політехніцѣ у Львовѣ, а приватного доцента дра Ант. Ґурского надзвычайнымъ професоромъ торговельного права и вексълевого въ краковскôмъ университетѣ. — Міністеръ справедливости именувавъ адъюнктами судовыми повѣтовыхъ адъюнктôвъ: Володимира Гладышовского безъ стало означеного мѣсця службы для Сянока, а дра Ставислава Сованьского въ Дрогобичи для Львова; — дальше адъюнктами судôвъ повѣтовыхъ слѣдуючихъ авскультантôвъ: Петра Юліяна Яницкого для Дрогобича, Теодора Олексевича для Ярославля, Винкентія Кріґсайзена для Янова, Іосифа Ґрабиньского для Старои Соли и Ивана Шеффа для Обертина.

— **Перенесеня.** Міністеръ справедливости перенѣсъ адъюнкта суду повѣтового Ант. Кавчиньского до Жовкви.

— **Градъ**, великости лѣскового орѣха падавъ и то густый для 30 м. м. въ околици Устечка. Деякй брылки доходили величины орѣха волоского. Градъ падавъ черезъ 10 мінуть, тихо, безъ вѣтру и дощу а навѣть безъ громôвъ. Хмара надôйшла вôдъ стороны Поточискъ. Великй шкоды починивъ градъ въ селахъ: Червоногородъ Нирковъ, Судки, Шутроминцѣ и Дрощѣвцѣ. Найбôльше утерпѣли тютюны, що власне дозрѣвали.

— **Огнѣ.** Въ Хмѣлиѣ, коло Лопатина, въ повѣтѣ бродскôмъ згорѣло дня 3 с. м. 8 селяньскихъ загородъ, черезъ неосторожнôсть малыхъ дѣтей зъ огнемъ. — Въ мѣсточку Жабнѣ горѣло два разы въ протягу кôлькохъ днѣвъ: 1 с. м. повставъ огонь въ хатѣ Урамка и знищивъ два домы до тла, а третій, що вже горѣвъ, удало ся загасити. Дня 3 повставъ зновъ огень и знищивъ 3 стодолы зъ усѣмъ сегорѣчнымъ добромъ. Шкоды вельми значнй.

— **Нещасливый случай.** Въ недѣлю гойдало ся на гойданцѣ коршмаря Русса на великихъ Будахъ въ Перемышли двоє дѣвчатъ и въ розгонѣ наразъ урвавъ ся дручокъ на котрôмъ гойданка була причеплена. Дѣвчата поспадали зъ такою силою, що обомъ грозить смерть вôдъ потовченя и внутрѣшного потрясеня. На той гойданцѣ лучило ся вже таке саме и тамгого року.

— **Намѣрене самоубійство.** Дня 5. с. м. рано о 10 годинѣ хотѣвъ вôдобрати собѣ житє выстрѣлами зъ револьвера въ Иловѣ коло Миколаєва тамошный учитель Адамъ Д. зъ тои причины, що жидачѣвскій судъ засудивъ єго на 24 годины арешту за обиду чести, а Цѣсарь, куды Д. звернувъ ся зъ прошенемъ, неуваглядивъ єго прошеня. Въ самоубійствѣ перешкодивъ єму лѣсный, котрый якъ разъ тодѣ находивъ ся въ лѣсѣ въ тôмъ мѣсци де самоубійникъ намѣривъ собѣ житє вôдобрати. Однакъ мимо перешкоды выстрѣливъ до себе въ груди два разы а кулѣ розôрвали грудну клѣть. Жѣнка и мати самоубійника въ роспуцѣ; лѣкарѣ роблять надѣю, що може удасть ся єго выратувати.

— **Товариство друкарске** „Ognisko“ устроює въ недѣлю дня 9 серпня товариску прогульку до лѣса на „Пасѣкахъ“. Хоругви на стражници сторожи охотничои „Соколъ“ въ Ринку и на стражници мѣскôй при ул. Лычаковской дадуть знати, що прогулька вôдбуде ся.

— **Страшна пригода** лучилась въ Старявѣ минувшого тыждня парубкови Микитѣ Лѣсному. На поляхъ Руцôвскихъ (пôдъ Медикою) найшовъ арматну кулю, а оглянувши єи, кинувъ до землѣ. Въ тôй хвили куля выбухнула, а вôдламки кулѣ обôрвали Микитѣ ноги. Нѣмъ довезли єго до шпиталю въ Перемышли, Микита умеръ зъ болю въ дорозѣ.

Всячина.

— **Вельоціпедъ.** Може не одному зъ нашихъ читателѣвъ снило ся вже, що вôнъ має таку силу въ ногахъ, що скоро лишь рушить ними, то перебѣгає за однымъ крокомъ по кôлька сяжнѣвъ наразъ. Въ снѣ перебѣгавъ вôнъ такъ величезнй просторы, перескакувавъ горбики и долины, ровы и плоты й не чувъ въ собѣ нѣякои утомы, не задыхавъ ся анѣ трошки, що найбôльше, лишь згорбивъ ся трошки, якъ то иногдѣ роблять дѣти, коли хотять зробити дуже широкій крокъ. Зъ байокъ знає такожь кождый зъ насъ про тй чоботы якогось велита, котрый якъ ихъ затягнувъ, то робивъ въ нихъ сѣмъ миль однымъ крокомъ.

Отже було то зъ давенъ давна великимъ бажанемъ людей роздобути собѣ де такй чоботы, якъ мавъ той великанъ, а що такй чоботы можливй хиба лишь въ байцѣ, то стали люде придумувати, якъ бы то безъ коня и пары, лишь власною силою мôгъ чоловѣкъ дуже скоро порушати ся. Тая гадка мучила довгй лѣта и французского барона Дреза де Сомбренъ, ажь вôнъ на конець якъ разъ 100 лѣтъ тому назадъ придумавъ такій вôзокъ, котрый мавъ чоловѣкови заступити коня. Бувъ то деревляный вôзокъ зъ двома колесами, зъ однымъ зъ заду, а другимъ зъ переду. При переднôмъ колесѣ була керма. На вôзокъ сѣдало ся якъ на коня и опирало ся разъ одною, другій разъ другою ногою о землю, доки ажь вôзокъ не розôбѣгъ ся а тогды можна вже було ѣхати не опираючись ногами. Вôзокъ сей названо вôдъ єго вынаходника дрезиною. Дрезину уважано свого часу за дотепну выдумку але непрактичну, бо можна було ѣхати нею лишь зъ горы або по дуже рôвнôй дорозѣ. Шевцѣ тѣшились дуже симъ вынаходомъ, бо люде стали дерти богато чобôтъ и доставляли имъ роботу. Дрезинами называємо ще нинѣ малй возки на зелѣзницяхъ о чотирохъ колесахъ, що порушанй корбою зъ вôзка точать ся по шинахъ.

Ажь въ 1855 р. придумавъ французскій шлюсарь Мішо пôднôжки до передного колеса при вôзку Дреза и такъ зробивъ зъ него вельоціпедъ (слово се єсть походженя латиньского и значить тôлько що „скороногій“). Вôдъ того часу пойшли улѣпшеня одні по другихъ. Щобы колеса були легкй а при тôмъ и мôцнй, то роблено ободы зелѣзнй але тонкй а вôдъ дзвонôвъ до ободôвъ поведено зъ двохъ боковъ множество тоненькихъ але мôцныхъ спрыхъ. Въ сѣмдесяти рокахъ стали Анґлійцѣ выробляти вельоціпеды о двохъ колесахъ, зъ котрыхъ переднє було дуже велике а заднє дуже маленьке. Такимъ вельоціпедомъ можна було дуже скоро ѣздити, але було заразомъ и дуже трудно, бо насамперѣдъ треба було доброи вправы, щобы на такій вельоціпедъ въ бѣгу выскочити, а вôдтакъ и не легко на нѣмъ удержати рôвновагу. Въ наслѣдокъ того выдумано въ 1885 р. новый вельоціпедъ о двохъ рôвныхъ колесахъ, званый роверомъ. Колеса того вельоціпеду мають промѣрѣ звычайно 65 до 85 центиметрôвъ а сполученє ихъ єсть рôвнє. Крôмъ того придумано до колѣсъ кавчуковй подушки, котрй дають ся надувати, черезъ що вельоціпедъ не трясе. Єсть то до нинѣ ще найлѣпшій и найвигôднѣйшій вельоціпедъ, придатный до скорыхъ а недалекихъ прогульокъ.

Крôмъ того суть ще вельоціпеды о трохъ колесахъ або такъ званй „тріціклѣ“ о рôвныхъ колесахъ; „тріціклѣ тандемъ“ о трохъ колесахъ и двохъ сидженяхъ одно по другôмъ; „тріплєть“ машина о 4 колесахъ а трохъ сидженяхъ на трохъ людей и наконець „моноціклъ“ — вельоціпедъ о однôмъ колесѣ, на котрôмъ можна хиба лишь штуку показувати.

Найпрактичнѣйшій зъ вельоціпедôвъ суть ще роверъ, якъ вже сказано до скорыхъ и недалекихъ прогульокъ и тріціклъ до дальшихъ подорожей. Вельоціпеды заосмотрюють ся ще теперь элєктричными дзвôнками до даваня знакôвъ, абы люде уступали ся и лѣхтарнями для ужитку пôдчасъ нôчнои ѣзды.

Якъ скоро можна вельоціпедомъ ѣздити, годѣ сказати, бо то залежить вôдъ силы и зручности того, хто на нѣмъ ѣде, вôдъ стану дороги и єи нахилу. На перегонахъ роблено и по 32 кільометры (звышь 4 милѣ) на годину, але на звычайныхъ дорогахъ годѣ такъ скоро ѣздити. Оденъ зъ найлѣпшихъ вельоціпедистôвъ въ Европѣ Міль переѣхавъ дорогу зъ Бордо до Парижа, 575 кільом. довгу, въ 25 и пôвъ годинахъ, значить ся робивъ на нерôвнôмъ ґрунтѣ и то ще майже цѣлый часъ середъ дощу бôльше якъ 21 и пôвъ кільометра на годину. Звычайно робить ся на годину 12 до 15 кільометôвъ а черезъ цѣлый день можна безъ великои утомы зробити 60 до 100 кільометрôвъ. Єсть то все таки скорôсть, котра надає вельоціпедови немале значѣнє, тому то и не дивно, що въ послѣднихъ часахъ стали єго уживати навѣть до цѣлей войсковыхъ а у Вѣдни зачали були листоносы розвозити на нѣмъ листы по мѣстѣ. Навѣть лѣкарѣ поручають ѣзду на вельоціпедѣ яко добре средство руху, котре може заступити ѣзду на кони.

Въ наслѣдокъ того намножилось нинѣ по цѣлôй Европѣ дуже богато вельоціпедистôвъ, або коротше сказавши ціклістôвъ. Число ціклістôвъ въ Анґліи доходить до 500.000, въ Нѣмеччинѣ до 200.000, въ Сполученыхъ Державахъ пôвнôчнои Америки до 150.000, въ Франціи до 100.000, а въ Голяндіи до 10.000. И въ другихъ краяхъ єсть богато ціклістôвъ, але числа ихъ годѣ намъ подати. Наконець треба ще и то згадати, що ѣзду на вельоціпедѣ ввѣвъ найбôльше въ моду кн. Людвикъ Наполеонъ, сынъ цѣсаря Наполеона III, той самъ, що погибъ въ борбѣ зъ Зулюсами въ Африцѣ.

† Посмертнй вѣсти.

— **Василь Мова**, (псевдонімъ „В. Лиманьскій“) поетъ украиньскій, померъ д. 13 червня с. р. въ Катеринодарѣ на Чорноморю. Єго поезіи були мѣщенй въ петербурскôй „Основѣ“ „Лунѣ“ и въ львовскихъ „Правдѣ“, „Дѣлѣ“, „Світ-ѣ“ и въ „Зори“. По нѣмъ мало лишитись богато недрукованыхъ поезій и велика рукопись россійско-украиньского словаря. Вѣчна єму память!

— **Трохимъ Зѣньковскій** (псевдонімы „Т. Певный“, „Трохимъ Звѣздочотъ“), украиньскій письменникъ, померъ 21 червня с. р. въ Бердяньску въ Тавріи въ молодôмъ вѣку на грудну недугу. Покôйникъ выдавъ въ Петербурзѣ 1889 р. книжочку: „Малюнки справжнього житя, а вернувши на Украину, помѣщавъ свои творы въ „Зори“ (оповѣданя „Кудою йти?“ та всякй дрôбнй вѣстки) и въ „Правдѣ“. Для „Зорѣ“ ладивъ оповѣданя „Сонъ“ и „Моє рôдне село Покручѣ“ та историчный ескізъ „Штунда“, але недуга не дозволила єму ихъ выкôнчити. Вже тяжко слабый, подавъ у россійску цензуру своє оповѣданє „Монъ шеръ козаче“, але цензура не позволила єго друкувати. Смерть пôдкосила єго житє въ самôмъ розцвѣтѣ. Вѣчна єму память!

Телеграмы.

Шербурґъ 7 серпня. На ґратуляційну телеґраму мера въ день именинъ царицѣ вôдповѣвъ царь телеґрамою, въ котрôй дякує мерови и каже: Мы принимали зъ правдивою радостію телеґраму вôдъ хоробрыхъ французскихъ морякôвъ и цѣнимо высоко приняте официрôвъ и залоги корабля „Корниловъ“.

Парижь 7 серпня. Міністеръ Рібо одержавъ повѣдомлене, що сербскій король пôдчасъ своеи гостины въ Парижи зробить візиту президентови Карнотови.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знамениті средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни

Порошокъ до зубôвъ салиціловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

Гербата россійска.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачи до ужитку церковного и домового, ôдповѣднѝ на **выправы слюбнѝ, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарація, срѣбленя и волоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Самовары Тульскій.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручає:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и геморондахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускає фльеґму, реґулює и побуджає травленье, гоить раны жолудка, зтягає соки нездоровѝ, справяє лагôдный ôдхôдъ и дає добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

ПОДЯКА!

Высокоповажаный Панъ Броніславъ **Виткевичь,** аптикарь у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Вôдъ двохъ лѣтъ слабувавъ я на тяжкій нежитъ жолудка и мимо лѣкарскихъ порадъ и рôжныхъ лѣкôвъ, діеты, вина, ничь менѣ не помагало. Тому то зъ недовѣрчивостію перечитавъ я въ „Народнôй Часописи“ ваше оповѣщенє о **„Реґуляторѣ“.** Но по зажитю порошка того, въ сей часъ менѣ полекшало, и нынѣ я вже здоровъ, за що сердечно Вамъ дякую, хотячи ся однакъ забезпечити на будучнôсть, прошу ласкаво прислати менѣ єще два пуделка „РЕҐУЛЯТОРА“ а за решту, єслибы якась лишила: Cincum sulfuricum.

Зъ глубокимъ поважанємъ:

Антоній Севиньскій,

учитель въ Лѣскахъ п. Белзъ.

Equitable.

Найбôльше Товариство асекураційне на свѣтѣ, концессіоноване въ Австріи 11 паздерника 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австріи мусить бути въ Австріи складана, а кромъ того служить на покрытье убезпечень палаты Товариства у Вѣдни (Stock im Eisenplatz), вартости 2 миліонôвъ.

Ґенеральна аґенція для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3. пôдъ управленємъ И. Піепеса.

Найбôльше	Найпевнѣйше	Найкорыстнѣйше
Станъ убезпеки зъ кôнцемъ р. 1890 1,801.656.182 злр. Новѝ интереса въ року 1890 509,565 267 злр.	Майно власне зъ кôнцемъ р, 1890 298,109.361 миліонôвъ злр.	Резерва зыскôвъ, въ котрôй мають удѣлъ убезпеченя злр. 59,351 11.

Всякѝ комбинаціи убезпечень на житье.

Надзвычайнѝ корысти.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякѝ ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

- **$4\frac{1}{2}\%$** листы гипотечнѝ.
- **5%** листы гипотечнѝ преміованѝ.
- **5%** листы гипотечнѝ безъ преміи.
- **$4\frac{1}{2}\%$** листы Тов. кредитового земс.
- **$4\frac{1}{2}\%$** листы Банку краєвого.
- **$4\frac{1}{2}\%$** пожичку краєву галицку.
- **4%** пожичку пропинаційну галицку.
- **5%** „ „ буковиньску.
- **$4\frac{1}{2}\%$** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- **$4\frac{1}{2}\%$** — пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскѝ Облигаціи индемнизаційнѝ,

котрѝ то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймає ôдъ Вп. купуючихъ всякѝ **выльосованѝ, а вже платнѝ мѣстцевѝ** паперѣ цѣннѝ, якъ також **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевѝ,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованѝ и за скуточнѝ узнанѝ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитѝ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, також въ початкахъ хоробы радикально убиваючѝ бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякѝ, хотьбы застарѣлѝ зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.